

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Štefana Sekelského v trestnej veci obvineného **A. P. a spol. pre zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny** podľa § 296 Tr. zák. a iné prerokoval na neverejnom zasadnutí 8. marca 2011 v Bratislave sťažnosť obvineného A. P., ktorú podal proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 24. februára 2011, sp. zn. Tp 35/2010, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť obvineného A. P. **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Sudca pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica uznesením z 24. februára 2011, sp. zn. Tp 35/2010, rozhodol podľa § 79 ods. 3 Trestného poriadku tak, že žiadosť obvineného A. P. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Podľa § 80 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku zamietol písomný sľub obvineného a zamietol aj jeho žiadosť o nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Rozhodnutie podrobne odôvodnil so záverom, že naďalej pretrváva obava, že v prípade prepustenia obvineného na slobodu, tento by mohol pokračovať v páchaní trestnej činnosti, pretože trestná činnosť bola páchaná po dlhší čas a bola zameraná na získavanie finančných prostriedkov. Ponúknutý písomný sľub a inštitút dohľadu probačným a mediačným úradníkom nad obvineným nepovažoval za spôsobilé nahradiť

väzbu, najmä vzhľadom na charakter trestnej činnosti, pre ktorú je obvinený stíhaný a pre absenciu výnimočných okolností prípadu v zmysle § 80 ods. 2 Trestného poriadku.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote sťažnosť obvinený, ktorú odôvodnil prostredníctvom obhajcu (č.l. 409 – 412) .

V písomných dôvodoch podanej sťažnosti obvinený namieta, že vyšetrovateľ už v piatom mesiaci roku 2010, asi mesiac po tom ako došlo k vzneseniu obvinenia vedel, že bude jeho konanie právne kvalifikovať ako trestný čin obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 5 Trestného zákona, avšak túto skutočnosť mu oznámil až 8. decembra 2010. Vzhľadom na skutočnosť, že trestná sadzba za tento trestný čin je 20 až 25 rokov, až doživotie a on je väzobne stíhaný, vyšetrovateľ ho nevypočul k skutkovým okolnostiam, hoci o to žiadal a jeho výpoveď by mohla mať vplyv a dopad aj na rozhodovanie o väzbe.

Namietal tiež, že trestnej činnosti, pre ktorú mu bolo vznesené obvinenie sa nedopustil, vykonával advokátsku prax v súlade so zákonom a len na základe pokynov svojich klientov, bez možnosti ovplyvniť ich následné konanie. Za svojich klientov nemôže niesť trestnoprávnu alebo inú zodpovednosť. Vykonával advokátsku a podnikateľskú činnosť, keď bol spoločníkom obchodných spoločností a z tejto činnosti mu plynuli príjmy v zmysle právnych predpisov. Nejednalo sa o príjmy získavané trestnou činnosťou.

Vyslovil presvedčenie, že z prepisov zvukových záznamov o uskutočnenej telekomunikačnej prevádzke vyplýva, že išlo o bežnú konverzáciu medzi ním a spoluobvinenými. Rozhodne z nich nevyplýva, že by mal byť zhromažďovateľom finančných prostriedkov.

Zdôraznil, že nikdy nebol trestne stíhaný a ani priestupkovo riešený. Orgány činné v trestnom konaní i súd vo svojich rozhodnutiach opomenuli uviesť, v čom spočívajú konkrétne dôvody preventívnej väzby, keďže bol riadne zamestnaný, pracoval ako advokát a je predpoklad, že finančnými prostriedkami aj disponuje.

Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnuté uznesenie a sám vo veci rozhodol tak, že obvineného prepustí z väzby na slobodu, zároveň prijme písomný sľub obvineného a využije možnosť nahradenia väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným. Ako výnimočné okolnosti prípadu pre potreby využitia inštitútov nahrádzajúcich väzbu, je možné posúdiť pomery obvineného, že bol riadne zamestnaný, vykonával advokátsku i podnikateľskú činnosť v súlade so zákonom, má syna o ktorého sa vzorne stará, zabezpečuje výživu syna i matky, ktorá tiež žije na Slovensku, nebol doposiaľ súdne ani priestupkovo stíhaný.

Na základe podanej sťažnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 192 ods. 1 Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia a zistil, že sťažnosť obvineného A. P. nie je dôvodná.

Z obsahu predloženého spisového materiálu súd zistil, že obvinený A. P. bol vzatý do väzby uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica zo 14. apríla 2010, sp. zn. Tp 35/2010, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2010, sp. zn. 2 Tost 11/2010, z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ Tr. por. Lehota väzby začala plynúť 12. apríla 2010.

O žiadosti obvineného P. o prepustenie z väzby na slobodu bolo rozhodnuté aj uznesením sudcu pre prípravné konanie Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 22. júla 2010, sp. zn. Tp 35/2010, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 10. augusta 2010, sp. zn. 5 Tost 26/2010, tak, že žiadosť obvineného bola zamietnutá, nebol prijatý písomný sľub obvineného, nebola prijatá ponúknutá peňažná záruka a nebola väzba nahradená dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Ostatný raz bolo o väzbe obvineného A. P. rozhodnuté uznesením prvostupňového súdu z 21. októbra 2010, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2010, sp. zn. 5 Tost 36/2010, tak, že väzba bola u obvineného predĺžená

do 12. apríla 2011 s tým, že naďalej trvajú dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a súd neprijal ponúknutý písomný sľub, peňažnú záruku a dohľad probačného a mediačného úradníka nad obvineným.

Obvinený A. P. je v posudzovanej veci trestne stíhaný, pretože je dôvodne podozrivý zo spáchania obzvlášť závažného zločinu obchodovania s ľuďmi podľa § 179 ods. 1, ods. 3 písm. d/, ods. 4 písm. c/, ods. 5 písm. a/ Trestného zákona, v súbehu s obzvlášť závažným zločinom legalizácie príjmov z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 4 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona a zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Tr. zák.

Najvyšší súd Slovenskej republiky už v predchádzajúcich rozhodnutiach, naposledy v uznesení z 28. októbra 2010, sp. zn. 5 Tost 36/2010, vyslovil názor, že trestné stíhanie obvineného pre skutky, pre ktoré mu bolo vznesené obvinenie sa vedie dôvodne, skutky boli spáchané, majú znaky vyššie špecifikovaných trestných činov a existuje aj dôvodné podozrenie, že tieto skutky spáchal, aj spolu s ďalšími obvinenými osobami, obvinený A. P..

Ďalšou základnou materiálnou podmienkou ponechania obvineného vo väzbe je existencia niektorého z dôvodov väzby, ak z konania obvineného, alebo z ďalších konkrétnych skutočností vyplýva dôvodná obava, že obvinený sa bude správať spôsobom predpokladaným, v danom prípade, v ustanovení § 71 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku.

Už v tomto uznesení sa sťažnostný súd zaoberal výhradou obvineného P., že orgány prípravného konania a súd neuviedli žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali u neho existenciu preventívnej väzby a vyslovil názor, že Trestný poriadok nedefinuje pojem „konkrétne skutočnosti“. Pre obsah tohto pojmu nemôžu byť ani stanovené žiadne striktné a nemenné kritéria.

Výklad pojmu „konkrétna skutočnosť“ je vecou súdu, ktorý na základe skutkových okolností a dôkaznej situácie v konkrétnej trestnej veci posúdi, či vzatie obvineného do väzby je opatrením nevyhnutným na dosiahnutie účelu trestného konania a či tento účel nemožno dosiahnuť inak. V posudzovanej veci tieto konkrétne skutočnosti zakladajúce u obvineného

dôvod preventívnej väzby vyplývajú z povahy a charakteru trestnej činnosti, ktorá mala byť páchaná plánovite a organizovane po dobu skoro piatich rokov a mali z nej plynúť vysoké finančné zisky.

Sťažnostný súd aj v tomto štádiu rozhodovania o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby na slobodu nemení nič na vyslovenom názore, že neobstojí argumentácia obvineného, že on poskytoval len právne služby pre určité firmy a ich následné konanie nevedel ovplyvniť. Doposiaľ zadokumentované dôkazy vzbudzujú dôvodné podozrenie, že aj obvinený P. na trestnej činnosti aktívne participoval.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa veľmi podrobne zaoberal v uznesení z 28. októbra 2010 aj inštitútmi procesného práva slúžiacich k náhrade väzby (písomný sľub, peňažná záruka, dohľad probačného a mediačného úradníka), konkrétne k osobe obvineného P. v konkrétnej posudzovanej veci. Aj v tomto smere zotrváva na stanovisku, že uvedené opatrenia považuje v prípade obvineného P. za nedostatočné na dosiahnutie účelu väzby.

Podľa zistenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa ani v tomto štádiu konania nič nezmenilo na dôvodnosti trvania väzby u obvineného, keďže konkrétne skutočnosti uvedené v tomto uznesení, ale aj podrobne rozvedené už v predchádzajúcich uzneseniach súdov o vzatí obvineného do väzby a predĺžení lehoty jej trvania do 12. apríla 2011, na ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje, zakladajú dôvodnú obavu z konania uvedeného v tomto ustanovení.

V súlade so zákonom teda postupoval Špecializovaný trestný súd, keď žiadosť obvineného A. P. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol.

Zákonu zodpovedá aj postup Špecializovaného trestného súdu, keď podľa § 80 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku neprijal písomný sľub a podľa § 80 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku zamietol návrh obvineného na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil dôvod pre zmenu prvostupňového uznesenia, preto sťažnosť podanú obvineným A. P. podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 8. marca 2011

JUDr. Jana S e r b o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová